

IZ DRUGE KNJIGE OVIDIJEVIH *METAMORFOZ*¹

PREVEDLA BARBARA ŠEGA ČEH

KALISTO (2.401–495)

Širne ograde neba vsemogočni oče obkroži;
gleda, če sila ognjena morda jih je kje razmajala.
Čim se prepriča, da čvrsto stojé in so trdne kot nékdaj,
zemljo in mučno gorjé človeštva s pogledom razišče.
Skrb posvetí pa Arkadiji – ta mu je zlasti pri srcu; 405
znova požene po njej studence in reke, ki plaho
tok so krotile doslej, in s travniki zemljo odene,
z listjem pa drevje; nato zapove, naj ožgani gozdovi
sveže vzbrstijo. Medtem ko prihaja ves čas in se vrača,
mlado Nonákrijko uzre in strast do kosti ga razvname. 410
Ni se ukvarjala s tem, da bi volno s česanjem rahljala,
las si ni spletala v razne pričeske, saj brž ko obleko
spela je s sponko in s trakom ovila lase razpuščene,
že je zgrabila za lok, če ne, pa za sulico láhko –
prava bojevnica Fojbove sestre! Od vseh, ki stopile 415
kdaj so na Májnal, boginji križpotij bila je najljubša.
Slóves minljiv! Ko je sonce že zdrsnilo onkraj zenita,
zlezla pod drevjem je v gaj, že na veke povsem neokrnjen.
Z rame je snela svoj tul in zrahljala je lok upogljivi;
zleknjena tam je ležala na zemlji, preraščeni s travo, 420
živo poslikani tul si je dala pod tilnik za vzglavje.

Čim jo je Jupiter videl takó brez zaščite in trudno,
rekel je: »Tole prešuštvo bom zlahka prikril pred soprogo,
če bo pa zvedela, joj, me bo znova zasula z očitki!«
Videz Dianin nadene si brž in še njeno opravo. 425
»O, ti mladenka iz mojega spremstva, le kam na vrhove
danes odšla si na lov?« jo povpraša. Mladenka se dvigne
s trate, rekoč: »Pozdravljena, moja boginja, častim te
bolj kakor Jupitra - naj me kar sliši, če hoče!« Veselo
bog se reži, ko posluša, da sam je bolj cenjen od sebe. 430
Že jo nič plaho poljublja, kot sploh ne pritiče devici.

¹ Prve tri knjige *Metamorfoz* bodo predvidoma v letu 2010 izšle pri založbi Modrijan.

Rada bi zdaj še povedala, kje je v gozdovih lovila,
a jo utiša z objemom; zločin pa ga vendar razkrinka.
Ona sicer se upira, vsaj kolikor ženska sploh zmore –
oh, če bi videla to, Junona, bi blažje ravnala – 435
ona sicer se bori, a dekle se ne ubrani pred moškim.
Kdo bi se samega Jupitra? Ta se povzpne zmagovito
v zračne višave. Zagnusi se gaj ji in gozd kot sokrivec;
skoraj s seboj pozabila odnesti bi tul in puščice
z lokom obešenim vred, ko bežala je proč s prizorišča. 440

Glej, že Diktina je tu, prek visokega Májnala stopa,
zbor pa jo spremlja; baha se ponosno s pobito zverjadjo.
Brž ko mladenko uzre, jo pokliče: a ta je ob njenem klicanju
sprva zbežala, boječ se, da Jupiter v njej se še skriva;
čim pa je videla družčino nimf ob boginjini strani, 445
ni več verjela v prevaro, zato le stopila je mednje.
Joj, pa kako je težko na obrazu prikriti pregreho!
Komaj od tal še odvrne pogled, ne tiči kakor nekdanj
tik ob boginjinem boku in ni več na čelu krдела;
tiha je, sram nad skrunitvijo njena rdečica razkriva; 450
krivdo lahko bi Diana, če ne bi bila še devica,
tisočkrat jasno razbrala - tako kot baje so jo nimfe.

Lunini krajci devetič so spet se zaóblili v mesec,
ko je boginja na lovu, medleč že od bratovih ognjev,
le naletela na hladen gozdič; žuboreč se iz njega 455
potok je vil in vrtinčil živahno je pesek zglajeni.
Brž ko je kraj pohvalila, se z nogo dotakne gladine;
voda ji tudi je vseč in predlaga: »Nikjer ni nikogar,
gole se zdaj osvežimo kar tukaj, v studenčnem tolmunu!«
Že je Kalisto zardela; prav vse so odvrogle obleko; 460
ona edina okleva: nato ji jo slečejo same;
čim jo razgalijo, njeno telo razodene pregreho;
rada zaman bi v osuplosti trebuh z rokami prikrila.
»Zgini odtod in ne skruni več svetih izvirov!« ji reče
kintska boginja, zatem jo izžene iz svojega spremstva. 465

Davno soproga vladarja gromovnika to je odkrila,
a z maščevanjem nalášč je čakala na pravi trenutek.
Vzroka ni več za odlog, na svet je prišel namreč Árkas,
tekmičin sin (kar je zlasti hudo razžalilo Junono).
Čim obrnila je k njemu oči in razsrjeno dušo, 470
rekla je: »Tega samo je še manjkalo, ženska prešuštna,
to, da zanosiš, da z rojstvom vsevprek razglasiš to krivico,
mojemu Jupitru živo sramoto povrh še nakoplješ.

Kazen ti zlepa ne uide: odvezla ti zdaj bom podobo,
v kakršni sebi in mojemu možu si všeč, ti vsiljivka! 475
To je izrekla, zgrabila potem za lase jo na čelu,
treščila z glavo navzdol jo ob tla; dekle je roteče
vilo lakti proti njej, a z lakti so začele sršeti
temne kocine, iz rok med krivenčenjem že so pognali
kljukasti kremplji; odslej bo hodila po šapah; in usta, 480
hvaljena nekdanj od Jupitra, v gobec širok se skazijo.
Da bi ne s prošnjami komu, z rotnjem, srcá omehčala,
vzame ji dar govorjenja: glas grozovit in razsrjen,
strah vzbujajoč, se razlega iz divje renčечеga žrela.

Prejšnja občutja pa vendar ostala so v njej, pa četudi 485
zdaj je medvedka; z nenehnim ječanjem bolest izpričuje,
roke pa, kakršne so, dviguje v nebo in k ozvezdjem;
čuti nemilost vladarja bogov, čeprav govoriti ne more.
Kolikrat, ah, se ni upala zlekniti v gozdu k počitku,
tavalala tam je kot nekdanj, pred domom, po svojih poljanah! 490
Kolikrat, ah, jo je lajež goničev podil čez skalovje;
lovka nekdanja se v beg je pognala od groze pred lovci!
Večkrat je kar pozabila, da to je, kar je, in se skrila
kam pred zvermi; kot medvedka v gorah se je bala medvedov,
tresla se vsa pred volkovi, čeprav je bil v tropu njen oče. 495

ARKAS (2.496–530)

Árkas, Kalístin otrok, je že tukaj; kar trikrat petero
let je že skoraj dopolnil, čigav je, tega pa ne sluti.
Nekega dne, ko zverem je na sledi, ko išče primerne
gorske soteske za lov in ko tam v erimántskih gozdovih
vzlaste mreže razpenja, zgodi se, da trči na mater. 500
Ta ob pogledu na Árkasa, kot bi nekoč ga poznala,
mirno obstala je; v strahu je planil nazaj, saj strmela,
ne da bi vedel, zakaj, nepremično je vanj; hrepenenje
vleče jo bliže; v srce bi zaryl ji že kopje morilsko,
a vsemogočni posegel je vmes in ju hkrati s pregreho 505
dvignil od tal, prek širjav pa ju z vetrom, ugrabljen hkrati,
vpel je v nebo in narédil iz njiju sosednji ozvezdji.

Čim pa je moževa ljubica vmes med ozvezdji vzblestela,
bes je v Junoni vzkipeł in spustila navzdol se je v morje
k Tétidi, že belolasi, in k starcu Okéanu; večkrat 510
njuna častitost je žela ganotje bogov. Na vprašanja,
kaj jo prinaša, pove: »Radovedna sta, kaj tu počenjam,

jaz, vladarica bogov, ki doma sem v nebesnem ozračju?
Druga moj prestol na nebu zaseda. Ko noč bo zastrla
zemeljsko oblo, se lažem, če vrhu neba ne uzreta
novo povzdignjenih zvezd, ki so zame kot rane, na mestu,
kjer se tik konca osi še najskrajnejša krožnica vije. 515

Kdo bi ne hotel žaliti Junone in kdo pred zamero
njeno drhtel bi? Saj sama prinašam korist, ko škodujem!
Vse sem skazila prav jaz, o kako sem brezmejno uspešna! 520
Ženski sem vzela človeško podobo – in zdaj je boginja!
Jaz pač tako hudodelce kaznujem. Mogočnost pa taka!
Jupiter naj ji povrne nekdanjo lepoto, jo reši
zverskega videza, kakor storil je že z árgoško Io.
Mar bi nagnal me, Junono, in v spalnico mojo zakonsko 525
drugo nasélil, Likáona vzel bi za svojega tasta!
Toda če vaju žaljivi prezir do rejenke vznemirja,
dajta, da Vélíki medved ne sme v globočine sinjáve!
Zvezde, s prešušno kupnino sprejete v nebo, preženíta,
naj se prilježnica v čistem vodovju morjá ne okoplje. 530

KROKAR IN VRANA (2.531–632)

Morski božanstvi sta s kimanjem to potrdili: požene
gibčni svoj voz, ves s pavi poslikan, Saturnova hčerka
v čisto ozračje; šelè ko ubit je bil Árgos, dobili
pavi so te poslikave; kot tebi, čeprav si bil svetel,
krokar brbljavi, naenkrat so krila tedaj počrnela. 535
To je nekoč bil krilatec srebrikasto snežnih peruti,
čisto enak je bil belim golobom brez vsakršne lise,
kos po belini gosem, ki pozneje so z gaganjem budnim
rešile sam Kapitol, in labodu, ki ljubi tokove.
Jezik je zanj bil poguben; ker jezik brbljavi vrtel je, 540
zdaj ni več bel, ampak barve nasprotne od prejšnje beline.

Ni od lariške Korónide lepše bilo je mladenke
v celi Hajmóniji; res ti je ugajala, delfski Apolon,
dókler bila je krepotna – morda je pa nisi spregledal?
Vendar je Fojbov krilatec prešuštvo odkril; da bi skrivno 545
krivdo razkrinkal, je ta ovaduh neizprosni na krilih
pot h gospodarju ubral. Za njim plahuta in klepeče
vrana, z namenom, da vse poizve. Ko od krokarja sliši,
kaj ga priganja na pot, pa mu reče: »Od tega poleta
haska ne bo; ne zavračaj, kar jezik ti moj prerokuje! 550
Kaj sem bila in kaj sem, si razjasni, odkrij moj prestopak:

zvedi, kako mi zvestoba bila je v pogubo. Minerva
davno nekoč Erihtónija, dete brez matere rodne,
skrila je v jerbas, spleten iz aktajskega protja, in hčerkam
Kékporsa z dvojnimi telesom, trojici mladenk, je velela, 555
naj ne pogledajo vanj in vsebina skrivnost naj ostane.
V krošnji lahkotni skrivaj sem oprezala z gostega bresta,
kaj so počenjale: Hêrsa in Pándrosos, dve izmed sester,
brez sleparije varujeta, kar so prejele, a tretja,
Áglavros, zmerja ju z mevžama, vozle z rokó kar razmota; 560
znotraj uzrejo otročka, ob njem pa še zleknjeno kačo.
Vse to boginji izdam. V zameno pa takšna hvaležnost:
zvem, da zato mi je Pálada svojo zaščito odrekla,
da sem pristala še niže od ptice noči! A ta kazen
ptiče lahko posvari pred blebetom, ki vodi v pogubo. 565

Vendar, razmišljam, je ona - pa ne da bi jaz kaj prosila -
pome prišla prostovoljno! Kar Pálado sámó povprašaj:
sícér je jezna, kjub jezi pa téga ne bo zatajila.
Kralj Koronêj je moj oče, slovel je med fókidskim ljudstvom;
pravim, kar vsakdo že ve; bila sem še mlada kraljična - 570
zviška ne glej me, saj snubci bogati prosili so zame -
moja lepota bila mi je v škodo. Ko šla sem počasi
preko obrežja na sprêhod kot zmeraj, povrh po peščini,
bog, ki je morja vladar, me je videl in vnel se je zame;
tratil zaman je svoj čas z rotnjem in láskanjem, torej 575
s silo se loti me, plane za mano. Zbežim in obalo
s čvrstimi tli zapustim; pehám se po mehki sipini.
Kličem bogove in tudi ljudi; moj glas ne doseže
čisto nobenega smrtnika: to je zganilo devico
drugi devici v pomoč. Roké sem iztezala k nebu: 580
puhasto perje začelo laktí je počasi črníti;
rada z ramen bi odvrгла obleko, a ta je postala
perje medtem, ki s koreni se v kožo globoko je vraslo;
skušala tolči z dlanmi sem po svojih razgaljenih prsih,
nisem imela pa več ne dlani ne razgaljenih prsi; 585
tekla sem, vendar mi nog, kakor prej, ni priklepal več pesek,
tik nad zemljó me je neslo, potem sem pa kar poletela
kvišku v ozračje; takó sem postala družica Minerve,
rešena krivde. Niktímena moja je čast nasledila,
ta, ki je ptičjo podobo dobila zavólj grozodejstva. 590
Kakšna korist od tegà? Mar nisi še slišal, kar širom
Lezbosa kroži? Niktímena, ta je očetovo póstelj
nékdaj oskrunila! Res je zdaj ptica, a ve, da je kriva;
brž ko svetlobo uzre, odfrčí, svoj sram pa prikriva
v nočni temíni, saj družno podé jo iz zračnih prostranstev. 595

Krokar na njene besede pove: »Zlovešča svarila
zase obdrži, te prosim lepó: praznoverje preziram.«
Nič ga z začete poti ne odvrne; Korónido videl
skupaj ležati je z mladim Hajmóncem, izda gospodarju.
Lovor je zdrsnil ljubimcu na tla, ko je slišal obtožbo, 600
hkrati prepaden v obraz prebledel je in spustil brenkalce;
vrelo je v njem od kipečega besa srce, da orožje
isto kot zmeraj, pograbi, in lok, ko ga upogne pri rogljih,
čvrsto napne; nato pa je prsi, prav te, ki jih k svojim
tolikokrat je prižl, z neizbežno puščico predrl. 605
Že zajejala je, ranjena, ost iz telesa izvlekla,
ude, bleščeče kot sneg, s škrlatno krvjo je oblila.
Rekla je: »Najbrž je prav, da takó me kaznuješ, pa vendar:
vsaj da rodila bi prej; zdaj dva bova z mano umrla.«
S tem pa iz nje je obenem s krvjo še življenje odteklo; 610
v njeno brezdušno telo se je hlad smrtonosni priplazil.

Joj, pokesa se ljubimec prepozno te kazni okrutne,
sebe sovraži, ker slišal je to in vzrožil ognjevitost;
ptiča sovraži, ker zvedeti bil je primoran od njega
vse o pregrehi in vzroku trpljenja, nič manj ne sovraži 615
loka in roke, strelc izstreljenih - ob roki prenašli;
zgredi se, on jo objema; čeprav za pomoč je prepozno,
vztraja, saj rad bi premagal usodo; zdravilske veščine
nudi zaman. Ko je videl potem, po brezplodnih poskusih,
zlágati zanjó grmado, in ude na tem, da vzplamtijo 620
v ognju poslednjem, tedaj se ječanje – božanstvom obrazov
namreč dovoljeno ni omočiti s solzámi – izvilo
bogu je prav iz globine srca, kot juníci, ko gleda
klavca, ki že zavihl je ob desnem ušesu kladivo,
vbočeno glavo teletu razklal, ki pri njej je sesalo, 625
z zvočnim udarcem. A brž ko dišave ji zlil je na prsi –
ne da bi sama lahko jih izbrala – objel jo, opravil
pravo dolžnost po nepravi, pa Fójbos ni mogel prenesti,
da bi v taisti pepel še njegova semena razpadla.
Sina iz matere rodne je vzel in iz ognja, ga nesel 630

v špiljo k dvolikemu Híronu; upom navkljub za odkritost
krokarja ni nagradil – izmed belih ga ptic je izobčil.

ÁGLAVROS (2.708–751)

S palico v roki Merkur je polêtel od tam, utripaje
 skladno s perutmi, med lêtom pa zrl navzdol na deželo,
 ljubo Minervi, skrbno negovane likêjske nasade, 710
 polja v Muníhiji. Prav na ta dan so nedolžna dekleta –
 tak je bil pač običaj – nosila v košaricah z venci
 v Páladin praznični tempelj na glavah reči za obredje.
 Bog jih uzre, ko se vračajo; nič ne leti več naravnost,
 temveč s perutmi zavije in krog neprestano ponavlja: 715
 kakor kragulj, bliskoviti krilatec, ko vidi drobovje,
 vendar plašé ga obredniki v gruči, ki žrtev obdaja,
 let ukrivi v kolobar, nikakor pa noče predaleč,
 upa na plen, obletava ga željno z nemirnimi krili,
 ravno tako nad aktájsko trdnjavo Kilénijec gibčni 720
 skrene s poti in zakroži po istih ozračnih višavah.
 Kolikor Lucifer bolj se leskeče od zvezd preostalih,
 kolikor bolj kakor Lucifer sveti se Fójbova sestra,
 toliko bolj je mladenke po vrsti prekašala Hêrsa,
 saj je med hojo blestela kot kras spremljevalk in sprevoda. 725
 Jupitrov sin pa je, v zraku lebdé, ostrmel ob teh čarih,
 točno tako se je vnel, kot se svinec iz frač balearskih:
 ta izstreljen poletí in se vname med samim letenjem,
 ogenj, dotlej še neznan, ga objame šelè pod oblaki.
 Bog se obrne, nebo zapusti in usmeri se k zemlji 730
 brez preobleke: tako se zanese na svojo lepoto.
 Lep je nesporno, a vsemu navkljub se še malo polepša:
 kodre pogládi si, plašč naravna, da mu pade brezhibno,
 s tem pa razkrije obšiv in še zlato opravo v celoti,
 palico sčisti, s katero v desnici podi in privablja 735
 spanec, nogé si očedi in zlošči krilate sandale.

Spalnice tri je imelo domovje v odmaknjenem delu,
 zaljšala vse jih je slonova kost z želvovino; na desni
 Pándrosos, ti, in pa Áglavros levo; vmes je ležala 740
 Hêrsina soba. Merkurjev prihod opazila je najprej
 tista na levi in smelo vprašala boga po imenu,
 s kakšnim razlogom je tu. Takó ji je bog odgovoril:
 »Jaz sem Atlántov in Plêjonin vnuk, ki povelja očeta
 preko ozračja prenašam, in Jupiter sam je moj oče.
 Torej ne bom slepomišil: le rad bi, da vdana si sestri, 745
 da si postati želiš še potomstvu mojemu teta.
 Prav zavolj Hêrse sem tu; zaljubljencu, prosim, ustrezi.«
 Áglavros vanj se zazre z enakim pogledom kot nékdaj
 gledala z njim je prikrito skrivnost svetlolase Minerve;

dobršno težo zlata zahteva za svojo uslugo; 750
njega prisili, naj zgine dotlēj izpod njihove strehe.

ZAVIST (2.752–832)

Vanjo je uprla srdito oko bojevita boginja,
sopla tako je globoko, da prsi, ki plale so z vdihi,
hkrati so tresle oklep, ki tičál je na čvrstem oprsju:
ona je z neposvečeno rokó, obide Minervo, 755
nekdanj odstrla skrivnost, ko potomca brez matere rodne,
dete Vulkanovo, dani besedi navkljub je uzrla;
bogu in sestri se zdaj prikupila bo, še premoženje
z zlatom, izterjanim v svojem pohlepu, povrh pridobila.

Brž poletí do domovja Zavisti, kjer gnojnica črna 760
kar gomazi: bivališče se skriva v zakotnih globelih,
sonce ga sploh ne obsije in vetrni piš ne prezrači;
dom je zlovesč in leden do otrplosti v vsakem kotičku,
večno brez ognja in večno v turobno temó je pogreznjen.
Sem je junaška devica, trepet med vojščaki, prispela, 765
zunaj pred kočo obstala, saj ne bilo prav bi, da vstopi;
s sulico, s koncem osti, pobuta ob vratne podboje.
Duri odpro se od sunka in znotraj Minerva zagleda
sámo Zavist, ki požira gadje meso kot hranivo 770
svojih izprijenih spletk; odvrne pogled od prizora.
Ona pa dvigne lenobno se s tal, kjer pusti še ostanke
kač, že obžrtih napol, in s počasnim korakom se bliža.
Čim pa postavno boginjo uzre v vsem sijaju orožja,
že zaječi in obraz se ji skremži, ko sope med vzdih. 775
V lica prsteno je blede, v telo pa povsem izsušena.
Zmeraj izmika pogled, posinjelih je zob od gnilobe,
v prsih ji žolč zelení in jezik se s strupom napaja;
razen če vidi, da človek trpi, se nikoli ne smeje;
v sen ne potone nikdár, čuječe skrbi jo dramíjo,
gleda neljubo ji srečo ljudi in med gledanjem hira, 780
druge pa sama razjeda, ob tem, ko razjeda še sebe;
taka je njena pohaba. Čeprav se je Trítónki zdela
skrajno priskutna, ji v skopih besedah takó je dejala:
»S kužnostjo svojo zavdaj med hčerkami Kékropsa eni:
neizogibno je to. Ime ji je Áglavros.« S sunkom 785
sulice, ne da bi rekla še kaj, se od zemlje odrine.

Škilast pogled je poslala Zavist za bežečo boginjo,
tiho mrmraje, zlovoljna, ker prid bo požela Minerva;

zgrabi gorjačo, prav vso opleteno z bodikavim trnjem,
v mrko črnino deževnih oblakov tesnó se ogrne; 790
kamor že stopi, povsod potepta razcvetene livade,
travo ožge in oklesti privzdignjene glavice maka;
s strupom opuhne njen dah vsa ljudstva in mesta in hiše;
končno Tritónijkin dom, atensko palačo, zagleda
v cvetu duhá in bogastva in rádoti bivanja v miru; 795
komaj ubrani se solz, ker ne vidi povoda za solze.

Toda potem, ko je v spalnico kraljeve hčere stopila,
urno izpolni ukaz in z rokó, potemnelo od rje,
seže ji k prsim in s trnjem bodečim srce ji napolni;
vdihne ji klice okužbe, kosti prepoji s strupenino, 800
črno kot smola, globoko v notranjščino pljuč ji jo vbrizga;
da se le ne bi povodi za zlobo še kam razgubili,
rodno ji sestro naslika živó pred očmi in še sestrin
zakon presrečen in zalo podobo boga ji pričara,
zraven še vse prenapihne; naščuvano Kékropsa hčerko 805
skrivoma glodajo bolni prividi; čez dan razrvana,
cele noči razrvana ječi in medli, ta sirota,
kakor od šibkega sonca načet ledenik se raztaplja.
Hérsina blažena sreča ne golta je nič bolj počasi,
kakor če ogenj žareč zajame sršeče travinje: 810
to se ne vname v plamenih, le tleč zogljeni od vročine.

Večkrat hotela je v smrt, da oči bi tegà ne uzrle,
večkrat pri strogem očetu jo že obdolžiti pregrehe;
končno je sedla na prag, da se bogu postavi po robu,
čim se približa. Merkur se dobrika ji, prosi ponižno, 815
s celo kopico besed moleduje, doklèr mu ne reče:
»Nehaj! Ne bom se ganila odtod, če te prej ne preženem.«
»Naj ta dogovor velja!« se strinja Kilenijec urni,
vrata odpre na stežaj si s palico svojo božansko:
Áglavros kvišku želi, toda udi, ki v drži sedeči 820
človek jih zmeraj usloči, so zdaj le še breme negibno:
mukoma trudi zravhati se trup, a kolensko vezivo
sproti ji kar otrdeva in hlad ji že leze do nohtov;
žile dovodne bledijo, saj kri jih nič več ne napaja;
kakor navadno se rak, ki zanj ni zdravila, iz bolnih 825
delov telesa razrašča naprej še v doslej nenačete,
hlad smrtonosni tako se počasi je v prsih nasélil,
sapne poti zaježil, po katerih priteka življenje.
Reči ni skušala nič: če bi skušala reči besedo,
glas bi iz nje ne prodril: saj kamen že vrat je oklenil, 830
njen je obraz otrdel, kot kip brez krvi je sedela;

ni bil iz belega kamna, saj soho je nprav počrnila.

EVROPA (2.833–875)

Čim jo Atlántov potomec také kaznoval je zaradi
njenih besed in nravi svetoskrunske, deželo z imenom
Pálade brž zapusti in se s krili požene v ozračje. 835
Oče ga, ne da priznal bi ljubezen kot razlog, pokliče
k sebi na stran in mu reče: »O sin, ki si vdano na voljo
mojim ukazom, le nič ne obiraj se, urno kot zmeraj
zdrsi navzdol in odpravi se tja, kjer od leve je zvezda
matere tvoje opazna na nebu z zemlje – domorodci 840
pravijo tej pokrajini Sidón; ko na pašniku gorskem
vidiš v daljavi kraljevo goved, jo naženi k obali!«
Rekel je to in že junci, pognani s planin, na zapoved
k morski obali drvé, kjer hčerka mogočnega kralja
v družini tirskih deklet se navadno je rada igrala. 845

Vzvišenost ni ne družica ne dobra soseda ljubezni;
on, ki je oče, vladar vseh bogov, ki v njegovi desnici
blisk kot orožje trizobo plamti in ki z enim kimljajem
strese ves svet, se odrekel je vplivu vladarskega žezla:
v bika se brž prelevi in že muka, pomešan med junce, 850
v svoji krasoti stasit pohajkuje po pašniku mehkem.
Barve je bele kot sneg, ki se težke stopinje še niso
vgreznile vanj in še ni razmehčan od deževnega juga.
Vrat mu nabreka od mišic, grlína visi mu na rame;
sicer je krivih rogov, a ti so kot ročno sklesani, 855
rekel lahko bi, in bolj se blešče kakor biser prosojni.
Čelo njegovo ne vzbuja strahu in oko ni grozeče:
mir mu preveva obličje. Strmé občuduje ga hčerka
kralja Agénorja, saj je prelep in ni nič napadalen;
toda čeprav je kroták, se ga sprva boji dotakniti; 860
kmalu pa cvetje od blizu molí mu k bleščečemu gobcu.
Da bi naslado razvnel, ki ga čaka, ji srečni ljubimec
roke poljublja, in s tem, kar sledi, le še stežka odlaša;
zdaj jo ljubkuje igrivo in v skokih divja po zelenju,
zdaj spet na bok snežnobeli se zlekne po zlati peščini; 865
sčasoma strah se poleže in bik ji ponudi oprsje,
naj ga z deviško rokó potreplja in rogé mu ovije
s svežimi venci; kraljična se drzno celó je povzpela
biku na hrbet – v nevednosti, h komu zares se privija –
bog pa tedaj se polagoma s kopnega, s čvrste obale 870
v plitvo morje ob obrežju pomika z varljivim korakom;

dlje še od tod se poda in prek morskih širjav valovitih
nosi svoj plen: drgetaje ugrabljenka zdaj se ozira
k bregu, ki zginja za njo, in rogá se oklepa z desnico,
z levo se hrbta drži; oblačila vihrajo ji v vetru.

875